

inden for hvilken der kan disponeres over en del af ovennævnte bevillingsrammer for de følgende tre finansår.

I samme bestemmelses stk. 2 foreslås der åbnet adgang for boligministeren til med finansudvalgets tilslutning at forhøje bevillingsrammerne for det enkelte finansår, hvis dette skønnes påkrævet for at sikre et byggeri af tilstrækkeligt omfang.

I den foreslåede affattelse af §§ 24-26 er de særlige bestemmelser om erstatningslejligheder i forbindelse med sanering, forsøgsbyggeri og boligbyggeri i egnsudviklingsområder ændret i konsekvens af de omtalte ændringer.

Til nr. 6.

Der henvises til de i de almindelige bemærkninger anførte synspunkter vedrørende kollegiebyggeri.

Til nr. 7.

Ved finansieringen af kollegiebyggeriet har det hidtil været nødvendigt, at institutionen selv fremskaffede en egenkapital på 6 pct., hvilket i praksis skete i form af private gaver.

Det må forudses, at de private fonds ikke fortsat vil have tilstrækkelige midler til denne egenkapitals fremskaffelse i et forøget kollegiebyggeri, idet der ofte også må skaffes midler til montering og møblering, der ikke kan dækkes gennem realkreditbelåninger. De studerendes organisationer har fremsat ønske om, at kollegiebyggeriet fremmes, selv om værelsesprisen gennem dyrere offentlig finansiering derved forhøjes noget, men anser det ikke for muligt for de studerende selv at betale et indskud svarende til det beløb, der hidtil er blevet tilvejebragt ved gaver. De studerende mener, at en eventuel støtte til nedbringelse af boligudgifterne bør gives i form af studielån og legater, men ikke gennem billige boliger. I den i de almindelige bemærkninger omtalte betænkning om de studerendes økonomiske vilkår regnes der med særlige bevillinger også til dette formål. Regeringen finder, at man også på dette punkt bør udbygge den bestående lovgivning og foreslår derfor lånegrænsen for kollegiebyggeriet forhøjet til 100 pct. med kommunegaranti og 90 pct. uden sådan garanti.

Til nr. 8.

Boligministeriet har i § 29, stk. 3, hjemmel til, når der indskydes større egenkapital end lovens minimumsbeløb, at indrømme årlige driftstilskud svarende til ydelsen på den del af 3. prioriteten, som

afløses af egenkapital. Reglen foreslås for så vidt angår kollegier — i konsekvens af lånegrænsens forhøjelse — ændret således, at den får virkning for ethvert beløb, som institutionen selv indskyder som egenkapital. Reglen skulle derfor stadig kunne animere private til at yde gaver til kollegierne og derigennem billiggøre den årlige drift.

Til nr. 9 og 10.

Den foreslåede ændring af § 48, stk. 1, har til formål at sikre, at parcel- og rækkehuse, der opføres med offentlig støtte af sociale boligforetagender eller til brug for mindrebedemlede ejere, bliver af en passende kvalitet og standard. De hidtil gældende maksimumsgrænser for håndværkerudgifterne kom uændret ind i loven fra den tidligere lov om byggeri med offentlig støtte af 14. april 1955 og er ikke siden blevet reguleret, skønt der fra 1955 til januar 1961 ifølge Det statistiske Departements byggeomkostningsindeks har været en stigning i byggepriserne på 13 pct.; dette har, som erfaringerne også viser, ført til et skrabet byggeri af lavere kvalitet og standard, end regeringen anser for ønskeligt. Ved behandlingen af forslaget til lov om boligbyggeri blev det understreget, at der ved den indflydelse, som lovgivningen om støtte til byggeri har fået på byggeriets udformning, i årenes løb er sket en væsentlig højnelse af boligstandard. Det nedsatte folketingsudvalg lagde vægt på, at den omlægning af finansieringsforholdene, som lovforslaget tilsigtede, ville blive gennemført på en sådan måde, at den opnåede boligstandard kunne fastholdes.

På denne baggrund foreslås de for hovedstadsområdet gældende grænser forhøjet med 13 pct., eller med 5 000 kr. for enfamiliehuse og 7 000 kr. for tofamiliehuse. For så vidt angår provinsen og landdistrikterne, hvor de nugældende maksimumsgrænser for enfamiliehuse ligger henholdsvis 3 000 og 6 000 kr. under de for hovedstadsområdet gældende, tyder erfaringen — herunder en række henvendelser fra provinskommuner om at blive ligestillet med hovedstadsområdet i henseende til håndværkermaksimum, jfr. § 48, stk. 3 — i høj grad på, at de faktiske byggeomkostninger nu ligger væsentligt nærmere ved hovedstadsniveaue, hvad der hænger sammen med den almindelige tendens til udligning af priser og omkostninger mellem landsdelene. Som følge heraf har det været særlig vanskeligt at fastholde en rimelig standard i det støttede parcelbyggeri uden for hovedstadsområdet. De i overensstemmelse hermed foreslåede ændringer har til sigt at sikre en mere ensartet standard over hele landet.